

instituții internaționale de istoria dreptului, și aici nu poate să fie un amestec al KGB-ului sau altor servicii secrete, pentru meritele mele și eram invitat, cel puțin o dată pe an, la câte unul din aceste congrese.

La aceste congrese am constatat cât de puțin erau pregătiți savanții străini, care participau la aceste congrese, în problema relațiilor dintre români și unguri, în special în problema Transilvianei, și cum ungerii reușiseră, prin zecile lor de mii de intelectuali care au reușit să fugă la revoluția lor patriotică din noiembrie 1956 în Occident, peste 200.000 (nu există nici o universitate vest-europeană sau americană care să nu aibe măcar un cadru maghiar). Și aceste cadre, foarte bine pregătite, fac propaganda cea mai primejdioasă pentru statul român în problema Transilvianei, propagandă de zi de zi, de la om la om, la masă, oriunde. Mi-am dat seama că tactica maghiară în problema Transilvianei nu era de a lua maghiarii problema în piept, ci de a o transmite unor prieteni ai lor americani, elvețieni, francezi, germani, englezi sau de alte naționalități și a trebuit să mă lupt cu aceștia, eu neavând nici o obligație politică, cum aveau colegii mei care erau la Academia Română sau la alte instituții, cum ar fi Institutul de istorie, și puteam să lupt cu ei deschis. Și cred că am făcut foarte multe servicii statului român. Dacă aș fi făcut toate aceste servicii statului maghiar, situația mea ar fi fost, fără îndoială, cu totul alta. Însă românii n-au patriotismul pe care-l au colegii noștri maghiari!

S.C.: Dumneavoastră ați acceptat să mergeți la televiziune să discutați această problemă, deși fuseseți avertizat de o înscenare și de violența și lipsa de onestitate a celor care au organizat programul. De ce?

D.A.L.: Pentru că n-am fost laș în viața mea! Am vrut să arăt ce am vrut să fac, ceea ce am reușit să fac și ceea ce mi se impută și de ce mi se impută. Astăzi, cu trecerea timpului, se vede, chiar pentru cei mai puțin înțelegători, ce s-a urmărit prin decapitarea mea. Singurul care am fost decapitat, pentru că m-am opus cu dăruire înfeudării istoricului Partid Național Liberal, mlaștinei comuniste, manevrată de KGB.

S.C.: Cum vedeți atitudinea lui Mircea Dinescu, care face parte din Colegiul celor 11 de la Consiliul Național pentru Studiul Arhivelor Securității* (la numirea lui Mircea Dinescu și Andrei Pleșu în conducerea CNSAS au fost obiecțiuni, pentru că legea prevedea ca nici unul din cei 11 membri ai colegiului să nu fi fost membru în partidul comunist, ori aceștia 2 au fost membri în partidul comunist român) și care nu avea voie să sustragă acte și pe deasupra să le prezinte public la televiziune? Mircea Dinescu a încălcat "Legea privind protecția datelor personale", votată de Parlament în 2001 și dată în baza directivelor Uniunii Europene din 1995. El a comis un delict, care a rămas nepedepsit.

D.A.L.: Scenariul era pregătit de KGB de la început. Eu am avut curajul, căci n-am fost laș în viața mea, să mă duc să arăt exact ceea ce am făcut și ceea ce am suferit pentru ceea ce am făcut, că pentru acțiunea inițială de a nu coopera cu Securitatea am fost condamnat la 20 de ani muncă silnică, ceea ce însemna lichidarea mea fizică, și că am stat 7 ani jumate, până-n ultimul moment, am fost ultimul care am părăsit închisoarea. Am vrut, în al doilea rând, să arăt ce servicii am făcut României, de care nimeni nu s-a gândit să pomenească.

S.C.: Pentru cei mai mulți dintre cei care nu au fost închiși politic niciodată și în special pentru generațiile tinere, este greu de imaginat ce a însemnat o închisoare comunistă. Vă rog să povestiți despre ororile detenției politice în România între 1946-1989. Cum a fost în închisoare?

D.A.L.: Era un tratament de exterminare. În primul rând pentru dimensiunile mele, un metru nouăzeci și șase, regimul alimentar curent, inițial 100 de grame de pâine, pe urmă li s-a părut prea mult și s-a redus la 75 grame și un terci de arpacăș cu un minimum de erzat

de cafea. Asta era toată alimentația noastră. Ajunsesem la 70 de kg. Eram un schelet. Toată lumea se întreba cum de mai pot trăi. Și dacă regimul mi continua încă 60 de luni, fără îndoială aș fi lipsit pe prietenii mei de compania mea.

Brutalitatea era nemaipomenită! Trebuia să te scoli la ora 5 dimineața, să stai în picioare tot timpul, sau să te plimbi, eventual să stai la marginea patului. N-aveai voie să stai întins în pat, căci dacă te prindea întins în pat, te ducea la carceră; ne ducea uneri la baie, o dată pe săptămână, și uneori ne duceau la aer, când era foarte frig - ne scoteau la aer când erau 3-6 de grade sub zero, în iarna lui 1942-43. La Jilava, în special, regimul era de o bestialitate monstruoasă, fără seamăn. Se bătea cu bățele! Pe urmă, ce era îngrozitor, era "tineta" (care era pentru murdărie - avea vreo 40 de kilograme) și pe care trebuia s-o duci până la locul de vărsare.

Vedeți, totul este foarte strâns influențat de hotărârile luate de la Moscova. Dovadă, până acum nu s-a observat suficient, dar în septembrie 1949, Stalin a reușit prin Beria și ajutorul spionilor americani, soții Rosenberg, să experimenteze, în Siberia, bomba atomică; îndată ce s-a văzut cu bomba atomică în buzunar, a dat frâu liber lui Kim-Ir-Sen, dictatorul Coreei, ca să pregătească invadarea Coreei de Sud în iunie '950. În ipoteza în care această invadare ar fi dus la un război atomic mondial, pentru orice eventualitate el a dat ordin slujbașilor din România să-i aresteze pe toți potențialii dușmii ai Rusiei din România, adică pe toți dregătorii monarhiști români, toți foștii miniștri, toți foștii secretari de stat, toți foștii guvernatori ai Băncii Naționale ai României și Basarabiei, Transnistriei și Bucovinei. De la moartea regelui Carol și până în 1950, toți au fost arestați, osândiți de un tribunal special secret în fața căruia n-am apărut, după 60 de luni de detențiune și transportați la Sighet, la 5 km de frontiera rusească, de unde puteau rușii să-i ia oricând.

În '960, când Hrusciov, după alegerea președintelui Kennedy ca președinte al Satelor Unite, s-a dus la ONU și a bătut cu pantoful în masă, s-a pus probabil la cale chestiunea misilelor cubane și imediat s-a făcut același calcul. S-a modificat retroactiv codul penal Carol al II-lea din 1937, înăsprindu-se la maximum articolele 193 și 207, care se refereau la uneltire și acțiunea împotriva regimului - pur și simplu s-a anulat formula dacă uneltirea este cu arme sau fără arme. Dacă era cu arme, te putea pedepsi până de la 15 ani la pedeapsa cu moartea, dacă era fără arme, te putea pedepsi până la 6 ani. Pur și simplu s-a șters din cod cuvântul "cu arme", așa că noi, cărora nu ne-au găsit nici un pistol de ciocolată, am fost condamnați de la 15 ani până la 25 de ani.

Eu am fost condamnat la 20 de ani muncă silnică pentru că s-a găsit o poezie, care pe urmă am publicat-o, în care-i denunțam pe englezi, pe americani și francezi că ne-au lăsat pe mâna rușilor, după ce ne-au încurajat să rezistăm. Am fost duși toți detinuții politici, foști liberali și țărăniști, de la Galați sau din alte penitenciare, la 4 noiembrie 1960 în niște condiții înspăimântătoare, în vagoane de vite cu hârdaie, stând în picioare 36 de ore, mulți au murit, la penitenciarul Botoșani, unde este adevărat, era un regim mai bun, dar alimentar era și mai rău decât la Galați. Botoșanii sunt tot așa, la 10 km de frontiera rusească.

Totul este calculat până la cea mai mică nuanță de către stăpânii noștri de ieri, de azi și de mâine, care vor cu orice preț să lichezeze acest spin care este în ochii lor, un popor latin care niciodată nu se va adapta la mlaștina slavă și la coridorul ortodox în care ne aflăm de la moartea prea-fericitului patriarh Nicodim.

S.C.: De când nu mai sunteți în Parlament v-ați ocupat numai cu traduceri din Shakespeare. În ce măsură a fost afectată munca dvs. de programul acela de la televiziune?

D.A.L.: A fost un fel de defulare! De altminteri, eu îl traduc pe Shakespeare din 1952. Prima mea

traducere este "Hamlet". O piesă a apărut în 1957, puțin înaintea arestării, alte 6 s-au redat la televiziune și la radio. Și eu am început, de data aceasta în aprilie 2001, o traducere sistematică a lui Shakespeare în limba română, în sensul următor: o ediție bilingvă cu o introducere istorică, cu note explicative ale vocabularului, pentru că un sfert, dacă nu o treime din vocabularul operelor shakespeareiene nu mai este cunoscut, nici chiar englezilor, este un vocabular depășit, și explic toți termenii. Și lucrul pe care nu l-a încercat până acum decât St.O. Iosif, care, neștiind englezește, traducea după excelențele traduceri germane făcute de Wilhelm August von Schlegel și de Ludwig și Dorothea Tieck, silabul dantesc folosit de Shakespeare și lansat în Anglia de Philip Sidney are valoare poetică chiar dacă nu are rimă, în românește nefiind același caz, cum este totuși în italianește, în poeziile lui Leopardi, am hotărât ca toate scenele importante între eroii principali să le traduc în versuri rimate, adică circa 80, dacă nu chiar 90% din textul unei piese shakespeareiene tradusă de mine este făcută cu rimă. Este lucrul pe care l-a încercat St.O. Iosif în cele 2 traduceri ale sale din Shakespeare: "Romeo și Julieta" și "Visul unei nopți de vară", dar care nu a fost dus până la capăt și care este oarecum compromis prin nenumărate ardelenisme și neologisme supărătoare. Am revizuit toate aceste neologisme și ardelenisme și am aplicat aceeași măsură în toate celelalte traduceri pe care în românește nu le socotesc suficient de bine versificate.

S.C.: Revin la discuția noastră referitoare la programul de la televiziune. Ca rezultat al aceluși program, ați observat că lumea în general, unii din vechii dvs. prieteni sau cunoștințe au avut față de dvs. o atitudine evazivă, de ocolire?

D.A.L.: Fără îndoială. Eu nu pot să dictez nimănui scara de valori și aprecierile și am avut impresia că sunt, nu multe, dar totuși sunt unele atitudini jenante.

S.C.: Ce mai doriți să spuneți cititorilor CURIERULUI ROMÂNESC?

D.A.L.: Aș mai dori să adaug marea mea mândrie de a fi introdus în Constituția României din 1991 (constituție care, după cum am dovedit cu date precise, n-a fost omologată de corpul electoral, pentru că dacă se face calculul celor care aveau drept de vot și nu s-au prezentat, numai 49% din cetățenii români cu drept de vot au votat în favoarea Constituției din '91, așa încât aceasta ajută în plus intenția guvernului de a modifica radical această Constituție iorgovană), am reușit să introduc instituția suedeză a ombudsmanului cu sprijinul majorității membrilor Comisiei de redacarea Constituției, mulți dintre ei necunoscând de fapt ce înseamnă "ombudsmanul". Cred că nu am fost prea bine inspirat totuși, pentru că există o așa de mare deosebire între poporul român ortodox și ținut departe de istorie de atâta vreme și de strălucitul popor suedez care de 200 de ani n-a mai cunoscut război pe teritoriul lui. Pe de altă parte, spiritul juridic românesc de la Kiseleff, de la Regulamentul Organic și de la introducerea Codului lui Napoleon de către Alexandru Ioan Cuza, fiind un spirit eminent centralizator francez administrativ și civil, se preferă conciosul administrativ, adică o birocrație integrală.

Eu am vrut să lupt tocmai împotriva acestei plăgi cumplite care este în România, birocrația și corupția, sau birocrația adaptată corupției, sau corupția adaptată birocrației. căci aici se poate aplica celebrul dicton al marelui gânditor englez Thomas Hobbes în România: "Furtum omnium contra omnes" (Furtul tuturor contra tuturor). Aceasta este o racilă de care poporul român va scăpa cu multă greutate, poate numai atunci când va intra în Uniunea Europeană.

* "La dosarele personale au acces doar un cerc restrâns - persoana respectivă și rudele de gradul I". Din interviu cu Gh. Onișoru în CR 3/2001.